

הנה, ע'מ'א' ב'א' (The Emanation of the 'A')

הנה ע'מ'א' (The Emanation of the 'A')

דסמ"ר 50 "ס" (50 "S" DSR)

תוכן

עמוד	הזמנות הגרשו
6	א. מקליש — נפלו, צעירים...
7	א. לב־ארי — יממה של אש
13	מ. ברוד — המכתב
17	י. וייס — הגיידות בפעולה
23	א. זמיר — עלומית!
24	ה. אביחנן — יוסקה ציזבאת
28	א. בן־קוצר — דוד
32	י. ש. מנצ'ל — תכלית שרותי שק"ם
34	צליף — התבוסה האחרונה
	עוזי מ. "יוס־יוס" — גם אתם יודעים מה זה
37	תרבות?
51	ד. ברנדווין — וידויו של עורך־צייר
55	ב. מגן — יוסילה שוייק
	א. קיסרי — הכותרות לצלומים

שרי חמשקים (העורכים).

דוד ברנדווין

שלמה זבדי

האחראי לתפריט: פ. דויטש, ראש שק"ם.

כתובת המערכת: "תפריט", מטה שק"ם ארצי. מ/ר 42.

אחרון המכתבים

אויבי החביב!

עד כה היית ידידי, אך ידידי השגוא. ועל השנאה הזאת, שאולי לא שיערת אותה מעודך, ידובר היום הרבה... לפי שעה אך זאת: תחת היותך מה שהיית לי עד עתה, מוטב שתהיה אויבי — אויבי החביב, אם רצונך בכך. זה ארבע שנים מאז הכרנו זה את זה... הרינו מתנכרים זה לזה. גילית בי סנים שלא כהלכה, בלא-הפסק וללא-ליאות. ביקשת לגלות בי סנים שלא כהלכה, וזו הרעה החולה, ומה שהדבר עלה בידך אינו אלא טפלה לעיקר וחידודו...

זכור-נא מה סגולות מופלאות, שחסרתין כל עיקר ואתה גליתן בי. קודם כל הפליאתך תמיד עדינותי, תנועות אצבעותי הדקות והמיוחדות. „אלה האקורלים של ההתנהגות, התכשיטים של לחישות-השראה מזורות...” ובכך דע (אתה יודע זאת מכבר, ידעת זאת תמיד): אין בי אנינות כזאת. אין בי הפלאה כזאת. הריני אשה נאה וחו לא. חיצוניותי היא הדבר העמוק ביותר שבי, וכאוצרי היחיד הוא בולט ביתר אור על רקע אישיותי הרגילה... והריני

נוחה לותר על כך להיות להם לגברים שות־ערך וחברה־לעבודה. כיון שאני יכולה לשלוט בהם.

וכן שידלת בי, כי אני טובה. לא במשמעות המוסרית המקובלת, שהייתי מזוללת בה פעמים הרבה בגללך (ועל זאת איני מצטערת גם עתה). היית אומר, כי אני מלאה מזג דורות העתיד, נשמעת לצו הקסיגורי של עולם טוב־מזה, היית אומר... כמה שטות! הריני דוחה זאת שהנני תמה מפשע. נשים תמות נראות אוילות. ורק פושעות יודעות להעמיד פני חפות.

היית תולה בי, כי אני נאמנה מאחרות, אמרת כי אין בי ממידת העגיבה (לאמור שאיני מסוכנה לך וממילא איני עושקת ביותר וזמנך).

דרך דיבורי, קודם שנכנסתי לכלל יחסים עמך, היתה בלולה למדי. הייתי מחבבת הלצות, משחקי־מלים, עקיצות ודרבנות... אתה השפעת עלי כי אראה כסגולתי ליריקה של פסוקים, צלילי־פעמון בחיתוך־ההגאים, מתוך שאהבת בערבי־קיץ שיחות עמומות בערפלי־נחל, מעוסרות הפסקות ממושכות. והיית מפרש את אבדן־העצות שלי כשתיקה הבאה מתוך הלך־רוח עתיר־הבנה. לא נלאית לדרוש אותי כחומר בהיפך־מהותי. תמיד ראתי ושמעת בי, מה שביקשת לראות ולשמוע... פעמים הרבה הייתי הדיוטית, ושמעת לתכונתי, אומרת דברים־שלי־מה־בכך, פשוט פתגמים ומימרות מתוך לוח־הטרף. וגם אז עמדה לך צביעותך לדחוס את הלהג התפל למשבצות־ההתפעלות. ביקשת לתת בי אמונה, כי כמוני כמוך, כי מקרבי פנימה נוהר מאליו כמעין מתגבר גל דעות רבות־משמעות וכל היוצא מפי נשמע כקסם רך ורחוק... וככל שהייתי ממחה בידך ואמרת כי אתה מפריז בערכי, היית משיג עלי בודאות פסקנית! וקריאות־הבינים שלך, שהיה בהן כמעט כוח־ההוכחה, ככל שבקשתי להתודות על יום־יומי...!

מבלי להרהר על כך, כי אפשר ומצויות בי מעלות מיוחדות לי, בזקת עלי פוך של יתרונות כטעמך אתה. עשית בי מעשה רטוש. בסופו של דבר הייתי בגודל חסדן חטיבה של שלימות, תן־חן לך.

ואילו נפלטה מפין אי־פעם שטות רבת־חיות! אך לא, אפילו שטויותך היו נאות ומתחננות. משובות ילד חביב שיש להן כפרה. ואילו היית אי־פעם משעמם אותי! אך לא, תמיד הקסמת אותי. כזאת לא תסבול כל אשה.

כמה שנאתיך תמיד! אל־אלהים, כמה שנאתיך!

בבואי אצלך, אדם רב־מגרעות, אך אדם, ריאות נושמות לרוחה, הלמויות לב לא שחת, אצבעות מלאות רעל, לחיים חיות־מרשיעות... בעלותי כסערה במדרגות למעונך, ובי החלטה מוצקת, לצעוק הכל בפניך, לצעיק: אהוב אותי, אך אהוב סוף־סוף באותה פשטות הדיוטית אשר בי, אהוב אותי כמו שאני!... ובפתחי את הדלת וספגתי קרבי את האויר השחקני של חדרך... והנה פג הכל... הבטנו זה בעיני זה כשני בני אדם מזורים, הייתי מוקסמת, הייתי לפי משאלתך. להיכן נסתלקו ההחלטות שבי, העצמות שלי...

כמין מעשה נורא בהיפוכו : כמה הייתי רוצה להשאר בובה ! אולם
אתה רצית לעשותני, אלוהים יודע מה, רצית לעשותני משהו מיוחד במינו.

כן, הייתי מאושרת אצלך, דבר לא הטיל רעתו עלי. דיברתי על זה ועל
זאת. עשינו דברים שאין להם שחר. הכל היה בחינת מהתלה, שחוק, שאלה.
והממשות הברוטלית גראתה רחוקה ומרוחקת, החיים גראו אך ספר תמונות
קטן, תמים ושאין גזירת הקריעה חלה עליו לעולמים... וכיצד היית מעכב
בידי ככל שהייתי אומרת לך : אתה רואה את החיים בחינת בדיחה, דבר זה
אמירתו היתה אסורה, שהרי קביעת-עובדות גסה היתה מחזירתנו למלכות
הממשות. עצם אפשרותך לראות את החיים כמהתלה באה לך מתוך החזרה
על אימרתך : אהה, לא ולא, אני נוהג בהם בחיים מלוא רצינות... מה מופלא
היית במה שידעת לעבור על דברים הרבה בשתיקה. ואפילו לא היית מניח
להתפלא על דרכך זאת. דברייך העדינים ביותר היית מחפה חיפוי של פשטות
ואפס-זריוות. ובכוח סלסולייחן של שתיקה ואמירה היית מקיים את שנינו
ברמה, מעל האמיתות. מעולם לא היינו מתודים זה בפני זה. מעולם לא היתה
שורה בינינו אינטימיות ואמון. אולם בבואי אליך נגווז כל דאגותי וכל החששות
גיתנו להם פנים של טפלות, פנים לוצצות של מה-בכך. דוקא מתוך שלא
היית מנחם אותי, היית מנחם אותי... ומה גאה היה, כשיגענו להתקרב זה לזה !
התודויות אלו היו מעוקלות כל כך, על דרך מעורבלת וחמורה כל כך, עד
שנעשינו נסתרים יותר, מענינים יותר.

כמה אושר היה בכל אלה ! כמה אהבתוך ! אל-אלהים, כמה אהבתוך !
ואולי עיוות הוא, שאני כותבת לך את המכתב הזה. וראי שאני מעולת
אותך, כי תמיד היית טוב עמדי... ועתה הכל משמש לי בערבוב. כשהתחלתי
לכתוב שורות אלו, היה לי היחס שבינינו נהיר ומחזור כל-כך, רע כל-כך,
מאוס כל-כך. לרשותי עמד בית-ישק של התקפות... כיצד אירע, כי כרגע
מסתערות בי דקויות לאין שיעור ?

ואולי גם כל שאני כותבת לך היום אינו אלא כדרך שיחה נצנצנית-
מסובככת, כדי שניראה זה לעיני זה מענינים יותר, מעולפים יותר ?
איני רוצה להרהר בכך, אך זאת אומר : חמול עלי ! חוסה ! ואם כי תאוה
גרגשת, הבנה לטרגיקה אינה ממהותך... הרי החמלה תסייעך להבין אך הפעם
הזאת את האמת בעירומה. את גודל-הרצינות של העובדות, אימת-המשבר
אשר בנפשי פנימה. שחררני-נא ! סוף סוף שחררני-נא ! לא אכתוב לך עד
עולם. לא אראך עד עולם. החלטתי המוצקת היא, שלא לתת לך כי תשפיע
עלי. אנא ואנא, שכחני או היה אויבי. שחררני !

אנפיה

כרטיס תשובה לאחרון המכתבים הזה

ודאי לא תשכחי, אהובה ? מחר בשעה 6 ליד כנסית אפולוניוס.

שלך קארום

(תרגם : דב סדן)